

Sonsuzluğun Minvalinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mayıs 2016

En usturuplu acı, yoksunluğun varlığından nemalandığımdan da öte anlam yüklemekte zorlandığım.

Teferruatların indinde, göreceli bir yolculuk, fazlasıyla yeknesak addedilen ki olmazın oluru bir imde takılı aklımın sıra dışı çelmelere olan o tepkisini sineye çeken kırık bir müfreze.

Sonlanmaz iken basireti bağlanmış bir girizgâhta esir düştüğüm; başlamazken, sonunu pek de merak etmediğim.

Issız tufanların zimmetli akşamlarında, resmettiğim dokunuşlardan hemhal ve görgüsüz bir yalnızlığı es geçen, göçebe bir aşka denk düşmüşken...

Hangi muhabere im ise tehdit yüklü bir gölgeye düşen, baş kaldırmış isyanımdan hallice ve hangi tokat ise suretlerin pembesine yenik düşen ve hangi aşk ise beyhude...

Gözden irak bir tümcenin efkârı ile salâvat getirdiğim her ezan vakti ve çözelmişken aşkın dibine, buyruk verdiğim bir zafiyetmişçesine benliğimin soluk tezahüründe yankılanan adın.

Sonlardan ibaretiz madem ve mademki detaylarda kaybolmuşuz, zaman aşımına uğrayan bir ritüeli nasipleniyorum kaynayan bir coğrafyanın en soğukkanlı ahvali iken sığındığım bir gölgede restleştiğim.

Sonsuzluğun minvalinde, boyutsuzluğumun uzantısında ve mekânsız, zamansız ve de dirayeti yitik bir surette yenik düştüğüm, yengilere rehin verdiğim, çalarken ömür çalamadığım o şarkı ki indinde esaretin yüklü ve hükümlü özlemi belki de sefil bir menkıbede dokunuşuyla savsaklandığım o resimsiz çizelgede, kara kalem resmettiğim kader kadar sorumlu tutulurken.

Sorunlu belki de sorumsuzluğumun perçinlendiği.

Çapakları gözden süzülen bir darbede saklı tuttuğum ki ömrü hayatımda, teselli bildiğim tek lehçe adını konduramadığım fazlasıyla da toz konduramadığım kırağı çalarken, peşin hükümlü düşkünlüğümünden arda kalan niyeti bozuk bir imgeye düşmüşken yolum.

Sanrılar mı sancıları mı yükümlü tuttuğum yüreğin?

Salkım saçak onca pervasız düşüngeci rehin alan kader düşkününü kadar da basireti bağlanmış yoksunluğumun nazarında, düş bildiğim mutlu sona rahmet yükleyip ansızın seğirten bir benliğim

izdüşümündeki çalıntı bir sevinmişçesine yoldan çıkmışlığını sorgularken zaman ve mekân hele ki mahremiyeti sorgulayan ötesinde sencileyin bir tevafuk addedip, baş koyduğum en imkânsız aşk ki seferi ileri bir tarihe ertelenmekle tehdit edilen.

Muzdarip kılındığım en içli tezahürü yansıyandan ziyade yansıttığıma hem fikir yine de yitik seyri ömrün ve fazlasıyla müşkülpesent bir ahkâm, boyutsuzluğu mimlenmiş iken aşk denen tufanın.

Bedeller yükümlü olsak da ve sancılı olsa da döngü hatta sarmalında ömrün, biteviye kıyama durduğumuz o açılımda nükseden tekerlemeyi diline dolasa da kader.

Sonlardan ibaret ve ödemekle ödememek arasında kefareti, yine yolcusu kayıp bir seferde kılavuzu sadece yürek, nispeten varlığı teamüle sürükleyen yine de rencide etmeden tek vurguda nasiplenmek aşk kadar üzüncülere de rast gelip.